

Arrest

nr. 236 634 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 25 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegegeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]”

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Georgië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Georgië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. Door de talrijke tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en vaagheden wordt immers geen geloof gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, met name de bedreigingen door en incidenten met zijn schoonfamilie omwille van zijn relatie met hun dochter/nicht.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

Waar verzoeker opwerpt dat het evident is dat er, indien los van de context naar opeenvolgende verblijfplaatsen gevraagd wordt, onnauwkeurigheden kunnen sluipen in zijn verklaringen omtrent zijn leefomstandigheden, wijst de Raad er op dat het louter vergoelijken en tegenspreken van de vastgestelde tegenstrijdigheden niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande te ontcrachten of te weerleggen. Van verzoeker, die beweert sinds 2005 in conflict te hebben geleefd met zijn schoonfamilie en omwille hiervan herhaaldelijk vlucht pogingen ondernam, kan en mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker eenduidige verklaringen over waar hij verbleef bij terugkeer naar Georgië en over het wederzien met zijn moeder en vrouw tijdens deze periode.

Dat verzoeker telkens zijn verklaringen wijzigt naargelang de vraagstelling, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien werden verzoekers verblijfplaatsen aan het begin van het persoonlijk onderhoud chronologisch en duidelijk verlopen, waarbij op geen enkel moment verwarring in zijn hoofde bleek over het chronologisch verloop van de vraagstelling (notities persoonlijk onderhoud 13 november 2019, p. 5-6). Dat er vergissingen zouden zijn gebeurd doordat de tolk in tussentijd vroeg of hij alles diende te vertalen, is niet meer dan een gratuite bewering. De vraagstelling was duidelijk en verzoeker begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen. De Raad wijst er bovendien op dat, indien verzoeker tolkproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit de notities persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk probleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit de notities persoonlijk onderhoud. Dat verzoeker een dergelijk probleem aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen.

Ook wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde onwaarschijnlijkheden en gebrek aan logica in zijn relaas, komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken en bekritisieren ervan en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

In de mate verzoeker betreffende zijn vage verklaringen over de politieklacht, in zijn verzoekschrift aanvoert dat de protection officer bij het CGVS dan maar bijkomende vragen diende te stellen, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te “sturen”. Bovendien duidt verzoeker in onderhavig verzoekschrift evenmin in concreto aan welke elementen hij omtrent de politieklacht dan wel had willen aanvoeren. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook hier niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gedane vaststellingen.

Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties en onwetendheden, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In de mate verzoeker voorhoudt dat het medisch getuigschrift van zijn verwoningen alsook het bewijs van zijn familiale banden en de medische attesten die de psychologische begeleiding van zijn zoon staven, zijn verklaringen ondersteunen en de geloofwaardigheid ervan bevestigen, wijst de Raad op hetgeen in de bestreden beslissing dienaangaande gemotiveerd wordt:

“Ter staving van uw verzoek legde u een medische attestering van littekens op uw hoofd en voorhoofd neer. Echter, dit attest is niet van die aard om een causaal verband te kunnen leggen tussen de omstandigheden waarin u uw verwondingen zou hebben opgelopen en uw relaas. Het attest vormt geen bewijs dat de littekens op uw hoofd en voorhoofd een rechtstreeks gevolg zouden zijn van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, die aangetast zijn door tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden. Het is aan de asielzoeker om een zicht te geven op de omstandigheden die hebben geleid tot deze verwondingen, wat u echter hebt nagelaten te doen.

Voorts legde u de volgende documenten neer: uw originele paspoort, kopieën van identiteitsdocumenten van uw kinderen, en kopieën van medische attesten over uw zoon. Deze documenten staven uw identiteit en Georgische herkomst, evenals die van uw kinderen, en de medische toestand van uw zoon. Dit betreffen elementen die op zich niet door het CGVS betwist worden. Deze documenten doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas.”

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.”

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden.

Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft verzoekende partij op 25 mei 2020 een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota van 25 mei 2020 formuleert verzoekende partij de volgende opmerkingen:

“Overwegende dat verzoekende partij de rechtsgeldigheid van het bijzonder volmachtenbesluit, dat zijn toegang tot de rechter en zijn rechten van verdediging beperkt (miskenning van de artikelen 6 en 13 EVRM), terwijl hij gevraagd heeft om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure. Dat verzoekende partij vooreerst wenst te volharden in haar vraag om gehoord te worden. Dat hij meent dat de problematiek van Covid-19 geenszins rechtvaardigt dat zijn rechten beknot worden. Dat hij meent dat het uitzonderingsregime eveneens het recht op gelijke behandeling schendt. Dat hij in geen geval zich akkoord kan verklaren met de bijzonder beperkte analyse, die niet in concreto antwoordt op zijn verzoekschrift, noch in rechte, noch in feite, en die derhalve onterecht op basis van een onvolledige analyse van het dossier, die wel gebeurde in zijn verzoekschrift, de beslissing van de CGVS zou bevestigen. Inderdaad, verzoekende partij had in haar verzoekschrift met zorg de verschillende motieven van de CGVS weerlegt. Verzoekende partij meent dat de voorafgaandelijke beschikking geenszins een antwoord biedt op deze kritieken en opmerkingen en dan ook in geen geval gevolgd kan worden. Verzoekende partij wenst vooreerst te volharden in alle middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift. Zij verwijst ook uitdrukkelijk naar haar vraag gehoord te worden.

Verzoekende partij wenst meer in het bijzonder de nadruk te leggen op volgende elementen. Verzoeker wil aanstippen dat hij wel degelijk aangegeven heeft medische problemen te hebben. Dat hij nog littekens op zijn hoofd heeft. Dat de hoofdverwondingen dan ook uitleggen dat het geheugen van verzoeker op bepaalde momenten niet accuraat is, dat dit met name het geval is met de tijdslijn, zeker indien er zich gedurende bepaalde periodes geen markante gebeurtenissen voordeden. Dat op het ogenblik dat verzoeker zijn relaas vertelde en dan ook de verschillende verblijfplaatsen in de context plaatste hij accurater was. Verzoeker gaf dit ook zo aan : (citeert uit notities van het persoonlijk onderhoud: “PO leest verklaringen van verzoeker aan begin van persoonlijk onderhoud Vz: Maar dat was oppervlakkig, die laatste periode bleef ik bij I., dat zegt u over 2018 toch? Of misschien heb ik de vraag niet goed begrepen, misschien heb ik begrepen wanneer ik de eerste keer teruggekeerd was naar turkije, dan heb ik uw vraag niet goed begrepen”). Dat het bevestigen van deze laatste versie dan ook terecht was en niet kan aanzien worden als een bevestiging van tegenstrijdigheden. Dat verzoeker ten andere eerder een chaotische verteller is, element waarmee geen rekening gehouden werd. Dat bovendien de tijdslijn gelet op de veelheid van incidenten en verhuizen over een lang tijdsverloop aannemelijk maakt dat verzoeker zich mogelijks kan vergissen. Dat de tegenstrijdigheden in dat verband opgeworpen door de CGVS dan ook niet pertinent zijn en niet volstaan om te besluiten tot ongeloofwaardigheid van het relaas. Dat bovendien het gedrag van verzoeker door de CGVS subjectief geïnterpreteerd wordt en dat verzoeker onterecht vastgepind wordt op een deel van zijn verklaringen. Dat zo bv het feit dat zijn schoonfamilie erin slaagde verzoeker terug te vinden, door hem geweten wordt, mogelijks aan de buurman, doch dat verzoeker ook bevestigde dat hij daar niet zeker van was. Dat het dan ook niet opgaat aan verzoeker onlogisch gedrag te verwijten. Dat het feit dat zij soms een aantal maanden ongemoeid konden wonen, niet getuigt van onvoorzichtigheid, wel integendeel. Dat verzoeker meent dat er geen onvoorzichtigheid van zijnentwege in het spel was. Dat verzoeker meent dat onvoldoende rekening gehouden werd met het feit dat hij wel degelijk klacht neerlegde. Indien de CGVS zijn verklaringen in dat verband onvoldoende vond, dan had de PO bijkomende vragen moeten stellen, wat niet gebeurde. Dat de verklaringen van verzoeker over de verschillende feiten waarvan hij slachtoffer werd, zeer gedetailleerd zijn, dat van vaagheid geen sprake is.

Dat het feit dat de politie en de rechtelijke macht in het algemeen efficiënt zijn en bescherming bieden, niet garandeert dat verzoeker op deze bescherming aanspraak kon maken. Dat de CGVS zelf aangeeft dat dit in bepaalde gevallen niet mogelijk is. Dat verzoeker aangaf dat hij zich specifiek in een dergelijke situatie bevond, omwille van de positie en de banden van zijn schoonfamilie. Dat verzoeker wil bevestigen dat zij bij herhaling bescherming gezocht hebben. (...) (citeert opnieuw uit notities persoonlijk onderhoud). Dat de politie een onderzoek instelde. Dat dit onderzoek echter in de doofpot gestopt werd ; verzoeker hoorde er niets meer van en dat terwijl hij zowel documenten overmaakte over de feiten als de daders geïdentificeerd had. Dat de hoge functie van de neef van zijn echtgenote bij de politie dit

mogelijk maakte. Dat het feit dat verzoeker uit een zogenaamd veilig land van herkomst komt, hem dan ook geen garanties biedt ingeval van terugkeer, nu hij niet op bescherming van de eigen autoriteiten kan rekenen.

Overwegende dat de ongeloofwaardigheid van de verklaringen niet kan weerhouden worden, dat het medisch getuigschrift van de verwondingen van verzoeker deze verklaringen ondersteunt en de geloofwaardigheid ervan bevestigt.

Verzoekende partij bevestigt haar vraag om gehoord te worden en om zich mondeling te kunnen uitdrukken voor de rechter die zal dienen te oordelen over haar vraag tot internationale bescherming. Zij wenst te onderstrepen dat de moeilijkheden voor de Raad om zittingen te organiseren, niet kunnen gelijkgesteld worden aan een onmogelijkheid om dit te doen – de zittingen hernamen ten andere vanaf 18 mei 2020 – en kunnen in geen geval gelijkgesteld worden aan overmacht, wat het beroep op een bijzondere behandeling zou kunnen rechtvaardigen. In zoverre de Raad zou menen dat de omstandigheden toch buitengewoon zouden zijn, dan moet eveneens vastgesteld worden dat deze omstandigheden het verzoeker eveneens onmogelijk, minstens zeer moeilijk maken om zijn raadsman te ontmoeten, in voorkomend geval in gezelschap van een tolk, rekening houdend met de bijzonder korte termijnen die daarvoor gegeven worden. Dat verzoekende partij dan ook uitdrukkelijk vraagt dat in zijn dossier een zitting zou georganiseerd worden, teneinde hem toe te laten zich uit te drukken en te verdedigen.”

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voormelde pleitnota geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die vermogen afbreuk te doen aan hetgeen in de beschikking van 19 maart 2020 en de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Verzoekende partij beperkt zich in haar pleitnota immers grotendeels tot het uitgebreid herhalen van eerder afgelegde verklaringen en opnieuw aanhalen van in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder evenwel een ander licht te werpen op de grond in voormelde beschikking.

3.3. De Raad verwijst, met betrekking tot verzoekende partij haar uitleg voor de talrijk vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, naar hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede grond met betrekking tot de frappante tegenstrijdige versies in haar verklaringen heeft vastgesteld, tegenstrijdigheden die in weerwil van haar beweringen geenszins kunnen worden aangemerkt als of toegeschreven aan “vergissingen” in haren hoofde:

“Vooreerst stelt het CGVS tegenstrijdigheden vast binnen uw verklaringen over uw verblijfplaatsen in 2013 en 2018, wat ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw eerste terugkeer van Turkije naar Georgië in 2013. Initieel zei u dat u in 2013 voor het eerst op bezoek kwam vanuit Turkije naar Georgië, dat u toen vier à vijf maanden in Tbilisi verbleef, en dat u toen bij I.(...) verbleef (CGVS p.5-6). Daarna gaf u evenwel een totaal andere versie van de feiten: u zei dat u in 2013 slechts heel kort terugkeerde, één maand ongeveer, en dat u in die maand bij uw moeder in Kutaisi verbleef. U hebt uw vrouw toen slechts kort gezien, nl. toen zij een tweetal uur op bezoek kwam bij uw moeder in Kutaisi. Verder hebt u haar niet gezien in die periode in Georgië (CGVS p.24). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden paste u uw verklaringen opnieuw meermaals aan. U zei vervolgens dat u in 2013 één jaar in Tbilisi verbleef, om meteen daarna toch te stellen dat u slechts vier à vijf maanden in Georgië was, waarbij u teruggreep naar uw eerste versie van de feiten (CGVS p.28). Het klaarblijkelijk willekeurig wijzigen van uw verklaringen naargelang de vragen die u gesteld werden, kan echter allerm minst overtuigen. De vastgestelde tegenstrijdigheden ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten tweede legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaatsen in 2018, ná uw definitieve terugkeer uit Turkije. Initieel zei u dat u in mei 2018 van Turkije terugkeerde naar Georgië, dat u toen bij I.(...) in Tbilisi bent gaan wonen, en dat u toen acht à negen maanden of een jaar bij I.(...) bent gebleven. U zei dat jullie in Tbilisi een appartement huurden maar dat I.(...) in Kutaisi haar eigen woning had en dat jullie daarom naar Kutaisi verhuisden, waar u slechts tien dagen gewoond hebt. U bevestigde uitdrukkelijk dat de eigendom van I.(...) in Kutaisi de enige reden was voor jullie verhuis van Tbilisi naar Kutaisi (CGVS p.6). Later stelde u de zaken echter geheel anders voor. U zei dat u in 2018 eerst een week bij uw moeder in Kutaisi hebt gewoond en dat u vervolgens bij een vriend in Tbilisi introk. U verbleef elf maanden bij deze vriend in Tbilisi, u zocht er naar werk en was van plan uw gezin naar Tbilisi te laten komen. Maar toen kwam u een neef van I.(...) tegen die u alweer bedreigde. Naar aanleiding van deze bedreiging besloot u Tbilisi te verlaten. U verbleef nog tien dagen of een maand in Kutaisi in het huis van uw vrouw, niemand wist dat u daar was, en vervolgens verliet u het land (CGVS p.26-27). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden hield u vast aan uw laatste versie van de feiten

en zei u dat u mogelijks de vragen verkeerd begrepen had, en dat u in 2015 wel met I.(...) in Tbilisi had gewoond (CGVS p.28). Louter vasthouden aan uw laatste versie van de feiten kan evenwel niet beschouwd worden als afdoende rechtvaardiging voor de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheid. Bovendien werden uw verblijfplaatsen aan het begin van uw persoonlijke onderhoud chronologisch en duidelijk overlopen, waarbij op geen enkel moment verwarring in uw hoofde bleek over het chronologische verloop van de vraagstelling (CGVS p.5-6). Ook deze tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook de aannemelijkheid van uw relaas." (eigen onderlijning)

Met betrekking tot verzoekende partij haar argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift, zoals zij deze ten dele herhaalt in haar pleitnota, wordt in de beschikking van 19 maart 2020 het volgende opgemerkt: *"Waar verzoeker opwerpt dat het evident is dat er, indien los van de context naar opeenvolgende verblijfplaatsen gevraagd wordt, onnauwkeurigheden kunnen sluipen in zijn verklaringen omtrent zijn leefomstandigheden, wijst de Raad er op dat het louter vergoelijken en tegenspreken van de vastgestelde tegenstrijdigheden niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande te ontkrachten of te weerleggen. Van verzoeker, die beweert sinds 2005 in conflict te hebben geleefd met zijn schoonfamilie en omwille hiervan herhaaldelijk vlucht pogingen ondernam, kan en mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker eenduidige verklaringen over waar hij verbleef bij terugkeer naar Georgië en over het wederzien met zijn moeder en vrouw tijdens deze periode. Dat verzoeker telkens zijn verklaringen wijzigt naargelang de vraagstelling, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien werden verzoekers verblijfplaatsen aan het begin van het persoonlijk onderhoud chronologisch en duidelijk verlopen, waarbij op geen enkel moment verwarring in zijn hoofde bleek over het chronologisch verloop van de vraagstelling (notities persoonlijk onderhoud 13 november 2019, p. 5-6). Dat er vergissingen zouden zijn gebeurd doordat de tolk in tussentijd vroeg of hij alles diende te vertalen, is niet meer dan een gratuite bewering. De vraagstelling was duidelijk en verzoeker begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen. De Raad wijst er bovendien op dat, indien verzoeker tolkproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit de notities persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk probleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit de notities persoonlijk onderhoud. Dat verzoeker een dergelijk probleem aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen."*

In zoverre verzoekende partij in haar pleitnota opwerpt dat haar hoofdverwondingen een uitleg bieden waarom haar geheugen op bepaalde momenten niet accuraat is, stelt de Raad vast dat verzoekende weliswaar een medisch attest heeft voorgelegd ter staving van de littekens op haar hoofd en voorhoofd, doch zij geen medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat zij met geheugenproblemen te kampen heeft. Verzoekende partij legt geen medisch attest neer ter staving van eventuele geheugenproblemen, laat staan enig bewijs waaruit zou (kunnen) blijken dat deze haar verhinderd zouden hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt daarentegen dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven, zoals zij bovendien in de pleitnota zelf aangeeft en bevestigt, waar zij stelt zeer gedetailleerde verklaringen omtrent de door haar aangehaalde feiten te hebben afgelegd. Verzoekende partij bleek zich wel degelijk en goed bewust van de inhoud van haar verklaringen. Zo wijzigde zij meermaals haar verklaringen naar gelang de vraagstelling en wanneer ze expliciet op de tegenstrijdigheden in haar relaas werd gewezen. Dat verzoekende partij een 'chaotisch verteller is', zoals zij opwerpt, neemt niet weg dat van haar redelijkerwijze kon en mocht worden verwacht van bij de aanvang van en doorheen de procedure in het kader van haar verzoek om internationale bescherming coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen en van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van haar vlucht uit haar land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, consistente en geloofwaardige wijze weer te geven. Verzoekende partij is hier evenwel geheel in gebreke gebleven. Ze ontkracht, noch weerlegt en biedt geen aannemelijke verklaring voor de verschillende vastgestelde frappante incoherenties en manifeste tegenstrijdigheden in haar relaas. De in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Verzoekende partij haar voortdurend wijzigende verklaringen en haar erg uiteenlopende en zeer tegenstrijdige versies omtrent belangrijke elementen in haar relaas, zoals wanneer zij contact had met haar vrouw –hun relatie is de oorzaak van alle vervolgingsproblemen en vormt dus de kern van het relaas-, ondergraaft op fundamentele wijze verzoekende partij haar algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

3.4. Wat het door verzoekende partij ter ondersteuning van de littekens op haar hoofd neergelegde medische attest betreft, herneemt de Raad de grond in de beschikking waar in dit verband wordt vastgesteld als volgt:

“In de mate verzoeker voorhoudt dat het medisch getuigschrift van zijn verwondingen alsook het bewijs van zijn familiale banden en de medische attesten die de psychologische begeleiding van zijn zoon staven, zijn verklaringen ondersteunen en de geloofwaardigheid ervan bevestigen, wijst de Raad op hetgeen in de bestreden beslissing dienaangaande gemotiveerd wordt:

“Ter staving van uw verzoek legde u een medische attestering van littekens op uw hoofd en voorhoofd neer. Echter, dit attest is niet van die aard om een causaal verband te kunnen leggen tussen de omstandigheden waarin u uw verwondingen zou hebben opgelopen en uw relaas. Het attest vormt geen bewijs dat de littekens op uw hoofd en voorhoofd een rechtstreeks gevolg zouden zijn van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, die aangetast zijn door tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden. Het is aan de asielzoeker om een zicht te geven op de omstandigheden die hebben geleid tot deze verwondingen, wat u echter hebt nagelaten te doen.”

Verzoekende partij brengt in haar pleitnota geen concrete en dienstige argumenten aan die dit in een ander daglicht plaatsen. Ze beperkt zich immers slechts tot het louter volharden in haar stelling als zou het medisch attest wel degelijk haar relaas ondersteunen, zonder evenwel *in concreto* in te gaan op en een ander licht te werpen op het voorgaande, waarbij concreet wordt toegelicht waarom het attest geen bewijs ervan vormt.

3.5. Verzoekende partij laat eveneens na een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 19 maart 2020 waar wordt vastgesteld: *“Ook wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde onwaarschijnlijkheden en gebrek aan logica in zijn relaas, komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken en bekritisieren ervan en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.*

In de mate verzoeker betreffende zijn vage verklaringen over de politieklacht, in zijn verzoekschrift aanvoert dat de protection officer bij het CGVS dan maar bijkomende vragen diende te stellen, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te “sturen”. Bovendien duidt verzoeker in onderhavig verzoekschrift evenmin in concreto aan welke elementen hij omtrent de politieklacht dan wel had willen aanvoeren. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook hier niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gedane vaststellingen.

Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties en onwetendheden, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.”

In zoverre verzoekende partij in haar pleitnota herhaalt dat zij de mening is toegedaan dat er geen onvoorzichtigheid van harentwege in het spel was, beperkt zich zij opnieuw tot het louter tegenspreken van de pertinente motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat, zo oordeelde ook de commissaris-generaal pertinent, verzoekende partij haar handelen in Georgië in het licht van haar verklaringen omtrent de jarenlange conflicten en gewelddadige aanvaringen met haar schoonfamilie, wel degelijk weinig doordacht overkomt en van weinig voorzichtigheid en een niet aannemelijke naïviteit getuigt:

“Daarnaast stelt het CGVS vast dat uw asielrelaas op verschillende vlakken ernstige onwaarschijnlijkheden bevat en aangetast is door een gebrek aan logica, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas. Zo getuigen uw verklaringen over uw eigen handelswijze van een onvoorzichtigheid en naïviteit die niet aannemelijk kan worden genoemd in het licht van de ernst van de bedreigingen die u vreest. Ten eerste blijken uw verklaringen over de vroegere buurman van I.(...) moeilijk aannemelijk, en dit om de volgende reden. U beschreef dat u, toen u met uw gezin enkele maanden in de Gutuastraat in Tbilisi woonde, toevallig de vroegere buurman van I.(...) tegenkwam op uw werk in de bouw. U zei dat u, als u had geweten dat hij daar werkte, de job niet had aangenomen. Na drie weken werden jullie opgebeld door uw schoonfamilie die eiste dat I.(...) naar Kutaisi zou komen. U vermoedde dan ook dat de buurman jullie verblijfplaats doorgegeven had aan uw schoonfamilie, en u zag zich genooddaakt alweer te verhuizen (CGVS p.9 en p.16). Jullie trokken naar de Tsalendjikhastraat en daar werkte u ook in de bouw.

Zeer toevallig kwam u bij de uitbetaling van uw loon opnieuw dezelfde buurman tegen. Hij vroeg u waarom u met het werk gestopt was en naar waar u verhuisd was, en u vertelde hem spontaan de wijk waar jullie nu verbleven. Een twintigtal dagen na deze ontmoeting kwam uw schoonfamilie naar jullie woning in de Tsalendjikhastraat, ze namen uw vrouw en kinderen onder dwang mee en sloegen u (CGVS p.16-17). De vaststelling dat u tot twee keer toe toevallig dezelfde buurman tegenkomt, en dat u hem de tweede keer gewoon de wijk vertelt waarnaar u gevlucht was, getuigt van een dermate onvoorzichtigheid en naïviteit waardoor aan uw relaas moeilijk geloof kan worden gehecht. Het is immers net wegens deze buurman dat u zich gedwongen zag binnen Tbilisi te verhuizen om uw schoonfamilie te ontvluchten. Geconfronteerd met deze opmerking zei u dat u het gewoon spontaan gezegd had, en dat u toen niet zeker was of hij degene was die jullie bij de familie verklikt had. Echter, aangezien u voordien Kutaisi ontvlucht bent wegens veelvuldige aanvallen en discussies op straat, waarbij u een keer met een mes gestoken was en een keer bewusteloos achtergelaten was (CGVS p.12-15), kan van u minstens verwacht worden dat u meer voorzichtigheid aan de dag legde.

Ten tweede getuigen uw verklaringen over het incident waarbij u geslagen werd met een fles, eveneens van een onaannemelijke naïviteit. U zei dat u op een dag opgebeld werd door een oom die u vroeg om naar een bepaald adres te gaan. U deed dit, u ging het gebouw binnen en zag er neven en een oom van I.(...), en enkele onbekende personen. Terwijl u hen aan het begroeten was werd u plots met een glazen fles op het hoofd geslagen. U werd onwel, en er ontstond discussie onder de aanwezigen. Terwijl zij stonden te discussiëren kon u ontsnappen. U ging direct naar het ziekenhuis om de snijwonden te laten verzorgen (CGVS p.20-22). De vaststelling dat u zomaar inging op hun vraag om alleen naar een gebouw in de stad te komen, doet de wenkbrauwen fronsen. U wist immers uit het verleden dat ze iedere keer ruzie met u maakten en u fysiek aanvielen waarbij ze er niet voor terugdeinzen steekwapens te gebruiken. Het is eveneens door toedoen van uw schoonfamilie dat u zich keer op keer gedwongen zag om met uw gezin te verhuizen naar een ander adres. Geconfronteerd met de vraag waarom u dan inging op hun uitnodiging, terwijl u wist wat uw schoonfamilie u allemaal al had aangedaan, zei u dat ze uw telefoonnummer toch al kenden en dat ze anders naar uw huis zouden komen, en dat u niet wilde dat uw kinderen dit allemaal zouden zien (CGVS p.22). Echter, u zei eveneens dat u na dit incident nog twee of drie maanden zonder verdere problemen op hetzelfde adres in de Karkarashvilistraat bent blijven wonen (CGVS p.23), waardoor er voor uw schoonfamilie nog gelegenheid genoeg was om u alsnog op dit adres en in aanwezigheid van uw kinderen te komen opzoeken. Uw stelling kan dan ook moeilijk beschouwd worden als afdoende verklaring voor de vastgestelde onwaarschijnlijkheid.

Ten derde bleek uit uw relaas over uw verblijfplaats in Gldani in 2015 eenzelfde onaannemelijke onvoorzichtigheid, wat uw relaas mede ondermijnt. U zei dat u teruggekeerd was uit Istanbul en dat u zich samen met uw gezin in Gldani gevestigd had. Jullie konden er gedurende zeven maanden ongemoeid wonen, tot uw schoonfamilie plots weer voor de deur stond: ze veroorzaakten ruzie en sloegen u weer. Na dit bezoek werd u herhaaldelijk aangesproken door een neef van I.(...) die ermee dreigde dat u vermoord zou worden in een ruzie. Hij dwong u uiteindelijk om terug te keren naar Istanbul, weg van uw gezin. U zei dat uw schoonfamilie uw adres via uw kinderen te weten was gekomen, aangezien zij wel een goede band hadden met hun ooms en u hen geen contactverbod wilde opleggen. U vermoedde dan ook dat uw kinderen jullie adres via de telefoon aan hen verteld hadden (CGVS p.25-26). Alweer dient opgemerkt te worden dat het bijzonder onvoorzichtig en naïef overkomt dat u uw kinderen niet waarschuwde om jullie verblijfplaats niet kenbaar te maken. Geconfronteerd met deze vaststelling zei u dat u het uw kinderen niet moeilijker wilde maken omdat de situatie al stresserend genoeg was en omdat ze een goede band hadden met de familie van I.(...), een band die u niet wilde verstoren (CGVS p.25). Echter, wanneer men de hele historie aan bedreigingen en ernstige fysieke aanvallen uit het verleden in beschouwing neemt, samengenomen met uw herhaalde vluchtpogingen naar steeds nieuwe adressen, tot in Turkije toe, kan deze onvoorzichtigheid in uw hoofde maar moeilijk overtuigen. Al deze vaststellingen samengenomen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas."

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt voormelde vaststellingen. Ze beperkt zich immers louter tot het tegenspreken, vergoelijken en minimaliseren ervan.

3.6. De Raad wijst er voorts op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de vaststellingen en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd, kan aan verzoekende partij haar vluchtrelaas geen geloof worden gehecht, zoals al eerder in de beschikking van 19 maart 2020 opgemerkt. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Vermits geen geloof kan worden gehecht aan verzoekende partij haar relaas, is een onderzoek naar en verzoekende partij haar argumentatie omtrent de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant.

3.7. Waar verzoekende partij in haar pleitnota aanvoert dat in de beschikking van 19 maart 2020 geen antwoord op al haar kritieken en opmerkingen in het verzoekschrift wordt geboden, waarbij zij evenwel nalaat te preciseren voor welke van haar argumenten dit het geval zou zijn, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet geen arrest is, doch een (voorlopige) rechtshandeling alvorens recht te spreken. Het opzet van een dergelijke beschikking bestaat erin aan de partijen de grond mee te delen waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen op een terechtzitting van de Raad voordragen, doch het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden, zoals dit gebeurd is in de beschikking van 19 maart 2020. Geen enkele bepaling schrijft voor dat in een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, waarin de partijen uitdrukkelijk op de mogelijkheid gewezen worden om binnen de termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking te vragen om wel degelijk en alsnog te worden gehoord en also mondeling ter zitting hun opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking te formuleren, omstandig op en omtrent elk van de door partijen aangebrachte argumenten wordt ingegaan en gemotiveerd.

In de beschikking van 19 maart 2020 wordt er *in fine* op gewezen dat “*Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming kan leiden.*” en dat, onder puntje 4, “*Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.*”

De Raad dient *in casu*, na de vraag tot horen en te dezen voormelde pleitnota van verzoekende partij, een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en waarbij hij aangeeft waarom de verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is evenwel niet noodzakelijk dat hierbij expliciet op elk aangevoerd argument wordt ingegaan. De Raad is er, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, en in weerwil van wat verzoekende partij lijkt voor te houden, geenszins toe gehouden ieder afzonderlijk argument van het verzoekschrift te beantwoorden, doch het volstaat dat uit zijn motivering blijkt waarom de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aantoont, zoals *in casu* gelet op inzonderheid de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas (*cf.* RvS 22 juli 2013, nr. 224.383). De verplichting van art. 149 van de Grondwet elke rechterlijke uitspraak met redenen te omkleden, houdt niet in dat de rechter moet antwoorden op elk argument dat tot staving van een middel is aangevoerd, maar geen afzonderlijk middel vormt. (RvS 8 maart 2018, nr. 240.981, *nv Dranaco*).

3.8. In zoverre verzoekende partij argumenteert dat de huidige procedurele wijzigingen op grond van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020, een beperking vormen van haar toegang tot de rechter en haar rechten van verdediging beperken, en zij uitdrukkelijk verzoekt alsnog mondeling op een zitting te worden gehoord, wijst de Raad erop dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure in en voorgeschreven door voormeld bijzondere machtenbesluit, in het leven geroepen naar aanleiding van de uitbraak van de Covid-19 (I) pandemie en also mede een van de vele (gerechtelijke) maatregelen in de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 (I), biedt aan de partijen de mogelijkheid schriftelijk de opmerkingen te formuleren die zij anders/normaliter mondeling op zitting zouden maken, waardoor verzoekende partij haar recht op een daadwerkelijk beroep/rechtsmiddel is gegarandeerd. De vraag en mogelijkheid te worden gehoord, wordt aldus gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid krijgt om schriftelijk haar opmerkingen te berde te brengen. De partijen beschikken aldus niettemin evenzeer over de mogelijkheid opmerkingen te formuleren met betrekking tot de in de beschikking opgenomen grond, waarin door de kamervoorzitter of de door hem

aangewezen rechter wordt aangegeven waarom hij van oordeel is dat over het beroep uitspraak kan worden gedaan zonder een terechtzitting. De procedure op grond van voormeld machtenbesluit staat een volledig en *ex nunc*- onderzoek *in casu* geenszins in de weg.

De Raad wijst er tevens op dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, niet zijn te beschouwen als een onevenredige en onduidbare ingreep, waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 33 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit opzicht is het van belang te benadrukken dat *in casu* aan verzoekende partij de mogelijkheid wordt geboden om door middel van een pleitnota opmerkingen bij te brengen.

Verzoekende partij heeft middels haar pleitnota van 25 mei 2020 gebruik gemaakt van die mogelijkheid om haar opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 19 maart 2020 opgenomen grond en heeft deze voorgelegd aan de Raad. Verzoekende partij, die aldus wel degelijk de mogelijk had en ook effectief gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren alsook kritiek te uiten omtrent voormelde beschikking, toont derhalve niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van deze argumentatie.

De Raad ziet bovendien niet in, noch wordt door verzoekende partij aangetoond op welke wijze het recht op een gelijke behandeling geschonden wordt. Immers, verzoekende partij heeft net (zo)als eenieder die in het kader van de louter schriftelijke procedure op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet vraagt om gehoord te worden, de mogelijkheid om haar opmerkingen met betrekking tot de (in) de beschikking (opgenomen grond) te formuleren, een mogelijkheid die zij *in casu* ook daadwerkelijk benut. Artikel 3 van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 voorziet dat de Raad tijdens een welbepaalde periode, in het kader van de gerechtelijke maatregelen tegen een (verdere) verspreiding van het corona-virus, in die gevallen waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, zoals in voorliggend geval, uitspraak kan doen zonder openbare terechtzitting. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen slechts geschonden zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is *in casu* echter niet het geval. Thans ligt in de vorm van voormeld bijzondere machtenbesluit een objectieve verantwoording voor voor de huidige procedurele wijzigingen en maatregelen in het kader van de Covid-19 pandemie.

De Raad ziet niet in en verzoekende partij licht niet toe in welke zin het feit dat zij schriftelijk haar opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking kan formuleren, middels een pleitnota overeenkomstig voormeld bijzondere machtenbesluit, in plaats van mondeling ter zitting, een beknutting van haar rechten vormt. Verzoekende partij werd, net als alle partijen die voor de inwerkingtreding van voormeld bijzondere machtenbesluit gevraagd hebben om gehoord te worden, uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, zesde lid van het bijzondere machtenbesluit een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van de beschikking teneinde ook in deze crisisperiode en in de moeilijke werkomstandigheden, rechtsbescherming te kunnen bieden met voldoende aandacht voor de rechten van verdediging. Zij heeft hiervan gebruik gemaakt en heeft also wel degelijk en afdoende de mogelijkheid gekregen om op nuttige wijze haar standpunt met betrekking tot de in de beschikking van 19 maart 2020 opgenomen grond kenbaar te maken. Verzoekende partij maakt derhalve geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk.

Overigens kan niet worden ingezien en verzoekende partij licht niet toe, noch toont zij aan hoe het gegeven dat zij alsnog mondeling opmerkingen op een zitting zou kunnen formuleren, die zij dus even goed schriftelijk kan aanbrengen, van enige invloed kan zijn op de grond in de beschikking (en de vaststellingen in de bestreden beslissing). Ze toont niet aan verhinderd te zijn (geweest) specifieke elementen aan te brengen die de besluitvorming in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming (anders) zouden kunnen beïnvloeden.

De Raad stipt nog aan dat in die mate verzoekende partij haar kritiek op het door haar geviseerde voornoemde bijzondere machtenbesluit, waarvan zij de rechtsgeldigheid in vraag stelt en aankaart, louter wetskritiek betreft, dergelijke wetskritiek buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt. De Raad kan dergelijke wetskritiek, waarbij geenszins de bestreden beslissing wordt gevisieerd en geen (inhoudelijke) repliek op de beschikking van 19 maart 2020 wordt geformuleerd, dan ook niet in aanmerking nemen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Dat sedert 18 mei 2020 opnieuw terechtzittingen op de Raad plaatsvinden, zij het erg beperkt en slechts in een gering aantal zaken (andere dan die in het kader van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Voormeld bijzondere machtenbesluit voorziet er net in zaken in de schriftelijke procedure, zoals in voorliggend geval, op grote(re) schaal binnen een redelijke termijn te behandelen, teneinde de rechten waarvan verzoekende partij de schending inroept, welke ze niet aantoot, zo goed mogelijk te vrijwaren.

3.9. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift en haar vraag tot horen, zonder dat zij echter verder concreet ingaat op en daadwerkelijk concrete, valabele en dienstige argumenten bijbrengt die een ander licht vermogen te werpen op de grond in de beschikking van 19 maart 2020 en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontcrachten of weerleggen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS